

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

"עניי עירך קודמים"

הרב שמואל גורביץ'

המצווה המוטלת עלי, היא העובדה שאיש אינו פועל בכך. הוא ציטט את דברי האדמו"ר הזקן, מייסד חסידות חב"ד, שעל ידי מעשה הצדקה - הן צדקה בגשמיות, והן צדקה במובן הרוחני (כלומר, להקדיש מזמנו ללמד תורה ויהדות לאחרים) - "נעשים מוחו ולבו זכים אלף פעמים ככה".

"הרי השעה אחת שלומד במלבורן", סיכם הרבי, "ביחד עם התעסקותו בחיזוק והתפתחות הישיבה, יצליח בה כלימוד אלף שעות במקום אחר, כיון ששם לא תהיה לו התעסקות זו".

מאוחר יותר, כשהייתי בן תשע עשרה, הצלחתי לארגן לעצמי נסיעה לניו יורק לחודש החגים, כדי שאוכל לפגוש את הרבי. היה זה מבצע אדיר, שכן עלותה של נסיעה שכזו בשנת תשט"ו (1955) היה שש מאות פאונד, סכום השווה לגובה משכורתו השנתית הממוצעת של פועל בימים ההם. הצלחתי לחסוך חלק מהכסף, ואת השאר גייסתי.

כאשר פגשתי את הרבי - בערב שלפני ראש השנה - שאלתי אם אוכל להישאר בניו יורק, אבל הרבי הגיב, "אתה הרי רק הגעת. נדון בכך מאוחר יותר, לפני חזרתך". מתשובתו כבר היה לי ברור שאני עומד לחזור.

אכן, בסוף הביקור אמר לי הרבי כי עלי לחזור, וכי עלי לחזור כעת, עוד באותו לילה. ניסיתי למחות וטענתי שאין טיסות באותו לילה, אבל הרבי הודיע, "אתה יכול לנסוע ברכבת".

איך נוסעים ברכבת מאמריקה לאוסטרליה? הסתבר שהרבי רצה שאסע ברכבת למונטריאול, בטרם אשוב לאוסטרליה במסלול המקורי שתכננתי, שכלל עצירות בלונדון ובפריז. בכל המקומות הללו, ביקש הרבי שאארגן התוועדות, בה אשא דברי תורה ואחזור על רעיונות מתוך תורת החסידות. הוא גם התווה את המשימה המוטלת עלי לכשאשוב למלבורן - לייסד כמה ארגונים חב"דיים: צעירי אגודת חב"ד (ארגון נוער), בנות חב"ד (ארגון נוער מקביל לבנות), נשי חב"ד (ארגון נשים), וכו'.

יצאתי ברכבת ומילאתי אחר הוראותיו של הרבי. כאשר

«

שהייתי בן עשר, נמלטה משפחתי מברית המועצות, עם עוד משפחות רבות מחסידי חב"ד. היה זה בשנת תש"ו (1946), מיד אחרי מלחמת העולם השנייה. הגענו בתחילה למחנה עקורים באירופה, ומשם התגלגלנו לאוסטרליה. שם למדתי, ואף לימדתי, בשיבת חב"ד במלבורן, אך במשך כל אותה העת השתוקקתי לנסוע ללמוד מעבר לים.

בכלל, המחשבה על נסיעה מעבר לים, לאיזשהו מקום אקזוטי, מאוד מצאה חן בעיני רוחי הצעירה. הייתי בטוח שיהיה לי שם טוב יותר מאשר באוסטרליה, אף שכיום אני מבין שרבים מחשיבים דווקא את אוסטרליה כמקום מאוד אקזוטי. לכן, כתבתי לרבי וביקשתי את רשותו לעזוב את אוסטרליה, אך לא זכיתי לקבל שום מענה מהרבי על מכתבי, אף ששבתי וכתבתי כמה פעמים. בשלב מסוים, ביקשתי מהמשרת הרוחני שלי, הרב אבא פליסקין, שיפנה לרבי ויבקש בעבורי. תשובת הרבי הגיעה מיידית, והיא הייתה די ארוכה.

בקיצור, הרבי התנגד לעזיבתי את אוסטרליה. הוא הסביר שישנה מצווה שאינה יכולה להיעשות על ידי אחרים - המצווה של הפצת יהדות באוסטרליה, וההוכחה לכך שזו

מיזם מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש. סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום, מצויות בידינו מעל 1500 עדויות מכלי ראשון. אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the REBBE

הרבי אישר את הרעיון, בתנאי שזה יילמד תחת הכותרת של מחשבת ישראל, אך התנגד נחרצות ללמד תורה שלא על פי סדר הפרקים. זו עוד אחת מהעצות הטובות שנתן לי הרבי בשלב מוקדם של הקריירה שלי כמחנך.

מלכתחילה התכנית הייתה להישאר בתפקיד במשך כשלוש או ארבע שנים, שכן אשתי מאוד רצתה לשוב לישראל, אך כאשר הרבי שמע על התכניות שלנו, הוא כתב לנו כדלקמן: אין כל ספק אצלי ששליחותם (וממילא - טובתם בגשמיות וברוחניות) במקומם עתה, על כל פנים, בעתיד הקרוב. והמתיקו השליחות באופן למעלה מן הטבע... הקושי היחיד - שלא בטלו כוח הבחירה שלהם, והם מנצלים זה ומגרים את היצר הרע שיבלבל מנוחת הנפש שלהם וכו' בהסברות שהם נגד שכל הפשוט... החלטתם בנוגע לפועל תלויה בהם. ובכן, אחרי מכתב שכזה, לא נותרה בידינו ברירה אלא להישאר.

אני שמח שנשארונו. הרבי עשה עמנו חסד גדול בכך שהפך אותנו לשליחי, ונתן לנו את ההזדמנות הזו לשרת את הקהילה היהודית. בזכות זאת, אלפי בנות הקימו בתים יהודיים, ומנהלות אורח חיים בהתאם לדרך התורה והמצוות. זכינו - אשתי ואני - ליטול חלק בצמיחה ובהתפתחות שלהן, ודי לנו בעובדה זו. בשום דרך אחרת לא היינו זוכים לכך.

עד לפרישתו בשנת תשע"ג (2013), שימש הרב שמואל גורביץ' מנהלה של סמינר 'בית רבקה' לבנות במלבורן, אוסטרליה, במשך ארבעים ושנים שנה. הוא רואיין בחודש מנחם אב תשע"ו (2016).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשט"ז (1956) — במכתב ליהודי שכתב כי עובד במשרת שומר במשרדים, לפעמים במשמרת יום ולפעמים במשמרת לילה, כותב הרבי ששמע מחמיו, אדמו"ר הרי"צ, כי ראוי שאנשים העובדים במשרות מעין אלו, ישננו בעל פה ויחקקו בזכרונם ענייני תורה - פרקי תהילים משניות ולפחות פרק אחד מספר התנאי - ויחזרו עליהם תוך כדי עבודתם.¹ יב בתשרי

1 אגרות קודש, כרך יב, עמ' טו

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

הגעתי הביתה לאוסטרליה, השתדלתי להקים את כל הארגונים הללו, אך הייתי בסך הכל נער בן תשע עשרה, ולמען האמת, חלק מזה היה קצת מעבר ליכולתי. הצלחתי בהקמת צעירי אגודת חב"ד ובנות חב"ד, אך חשתי הקלה גדולה כשנודע לי שאני פטור מלנסות להקים ארגון נשי חב"ד, מאחר שלנשים כבר היה ארגון פעיל.

בשנת תש"כ (1960) נשאתי לאישה את זוגתי, חוה, שהייתה ממשפחה ישראלית, וכעבור ארבע שנים עברנו עם משפחתנו לישראל, שם גרנו עד שנת תשל"א (1971).

לאוסטרליה חזרנו בעקבות מעשה שקרה עם אבי.

על פי הוראתו של הרבי, נטש אבי את מפעל הסריגה שהקים והלך לעבוד בישיבת אהלי יוסף יצחק במלבורן בתור מורה, וגם עסק בגיוס משאבים עבור המוסד. אך הוא לא היה מרוצה מעבודה זו במיוחד. כאשר הוא התלונן על כך בפני הרבי, נזף בו הרבי ואמר שכל הנראה אנשים באוסטרליה אינם קולטים את גודל החשיבות של עבודתם. אם בשאר חלקי העולם הפצת התורה והחסידות היא חשובה, הרי באוסטרליה על אחת כמה וכמה, שכן שם זהו בבחינת 'תחיית המתים'. "לכן", המשיך הרבי, "נלחמתי עם בנך שלא יעזוב את אוסטרליה. וכעת - אם הדבר עלול לגרום לבעיות בשלום בית, אזי אל תזכיר את זה בכלל; אבל אם רק יש אפשרות - עליך להשתדל להביא אותו חזרה לאוסטרליה, אפילו לתקופת זמן קצובה מראש".

כאשר שמעתי על כך מאבי, הבעתי את הסכמתי להצעה להתמנות למנהל בית הספר לבנות 'בית רבקה' במלבורן.

תפקיד זה התברר כמשימה מעניינת, ולעתים, מאתגרת, אבל תמיד יכולתי לפנות אל הרבי ולהיוועץ בו בזמנים שלא ידעתי כיצד לנהוג. אני נזכר בהזדמנות אחת שבה שאלתי את הרבי בקשר לסילוק תלמידה מבית הספר. הרבי דחק בי לעשות כל שביכולתי כדי להימנע מלסלק אותה, שכן אחרי שנערה כזו תעזוב את בית הספר, היא עלולה לרדת לגמרי מדרך היהדות. אולם, אם למרות כל המאמצים היא עדיין מהווה השפעה שלילית על חברותיה, אזי יש להעדיף את טובת הכלל על פני טובת הפרט.

בהזדמנות אחרת כתבתי לרבי על כך ששמתי לב שקיימת בעיה בתכנית הלימודים - הבנות גילו יותר עניין במקצועות החול, כמו ביולוגיה וכדומה, מאשר בלימוד התורה. שאלתי את הרבי שמה עדיף יהיה ללמד אותן תכנים תורניים על פי נושאים, במקום ללמוד תוך היצמדות לסדר הפרקים דווקא. העליתי לדוגמה סוגיות כמו אמונה, מסירות נפש, שכר ועונש, ביטחון בה', וכו' - שאותם ילמדו בליווי פסוקים ומקורות נוספים.

